

Palmesøndag 2021

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem "Gå ind i landsbyen heroverfor og I vil straks finde et æsel som står bundet med sit føl Løs dem og kom med dem Og hvis nogen spørger jer om noget skal I svare Herren har brug for dem men vil straks sende dem tilbage// Det skete for at det skulle opfyldes som er talt ved profeten der siger »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig sagtmodig ridende på et æsel og på et trækdyrs føl« // Disciplene gik hen og gjorde som Jesus havde pålagt dem De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem og han satte sig derpå // Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen Og skarerne som gik foran ham og de der fulgte efter råbte »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn Hosianna i det højeste.« Matt. 21,1-19

“Se, din konge kommer til dig sagtmodig ridende på et æsel og på et trækdyrs føl»

Der er meget stor forskel på at høre indtoget i Jerusalem på en 1. søndag i advent og på en Palmesøndag. Det er samme fortælling, vi hører, i hver sin ende af den kristne fortælling, så at sige, lige før Jesu fødsel og lige før Jesu korsfæstelse, død og opstandelse.

Mentalt er vi også i hver sin ende af skalaen. I december har mørket lukket sig om os, og vi glæder os som gale efter lys, også det lys der tændes julenat. Længslen efter det lys, hjælper os igennem den første halvdel af en mørk og kold vinter. For vi ved det kommer, lyset i verden. Jesu fødsel. "Som en udstråling fra Gud midt i verden, som en indtræden i universet i konkurrence med vilddyr, krigsherrer, skatteopkrævere, præster, tilfældighed og livsspild" (H. Friis: Den Gyldne Stad, s. 84) Vi ved det komme og vi ved også hvad det kommer til at betyde: et helt nyt verdensbillede tegnet af fremstrakte armen, som tager imod mig; af kun gode ord, der vil have mig med, ikke vil undvære mig; af en kraftkilde, som ene og alene vil mig det godt.

Uden det lys, uden den udstråling, uden denne guddommelig indtræden i verden, var verden ligeglåd med mig.

Derfor kolliderer Jesus også uundgåeligt med verden, det kunne ikke være anderledes. Han blev knust.

Det er det vi skal til nu, da de nærmer sig Jerusalem og vi indleder den såkaldte stille uge, påskeugen, som er alt andet end stille. Han skal knuses. Og derfor hører vi indtoget i Jerusalem på en Palmesøndag helt helt anderledes end da vi hørte samme fortælling for 4 måneder siden, da vi fejrede 1. s. i advent.

Indtoget på en Palmesøndag er tumult og spænding på alle niveauer

Tumult i os. Om en uge er det påske, og vi skal fejrer Kristi opstandelse. Fejre at han blev knust, men at det blev det lys han var ikke. Den guddommelige indtræden han var ses først for alvor der. Men først skal han svingtes og så skal han knuses. Og vi skal opholde os i det de kommende dage og erkende, mærke det før vi kan begynde at tro, at denne tragiske ende var fuldendelsen af hans liv. Følelsesmæssigt er det altså en tumultarisk uge, vi har foran os.

Tumult i Jesus også, må vi formode. Han står umiddelbart over for det forfærdelige, men ved, at det ikke står til at ændre.

Iflg. evangelierne vidste Jesus godt, hvad han gik ind til, da han Palmesøndag red ind i Jerusalem. Her var han ventet af tusindvis af mennesker, som havde det håb til ham, at han skulle tage deres kongedømme på sig. En ny konge, en ny tid, fri for romerne, fri for undertrykkelse, sygdom og fattigdom. Og de kunne ikke tåle, at han ikke ville tage det kongedømme på sig.

Men han var også ventet blandt de jødiske og de romerske magthavere, som var bange for det, han var også blevet en del af, nemlig den kritiske modstand – og de kunne ikke tåle hans provokationer, hvoraf æselridtet ind i J. var en i rækken af mange.

Tumult i os. Tumult i Jesus. Tumult i Jerusalem

I Jerusalem, der er mennesker overalt, forventningerne er enorme, stemningen er højspændt, nu kommer han

Se, din konge kommer til dig, sagtmodig

Sagtmodig. Det ord er næsten lige så sjældent brugt i Det nye Testamente, som det er i dag, og derfor er det værd at lægge mærke til. Det findes kun hos Mattæus, og det bruges om én der er stilfærdig, ikke tager til genmæle over for uret eller beskyldninger. Som ikke slår igen, når han bliver udsat for slag. Og det passer faktisk ikke på Jesus. Det passer derimod på det billede Mattæus vil tegne af indtoget, en sagtmodig konge, en hersker på æselryg. En hersker der giver afkald på vold og våben, men benytter sig af en helt anden kraft, den der ligger i æselets tålmodighed, sejhed, trofasthed og bærekraft. En enorm kontrast til de gængse messianske forventninger der var i tiden.

2. Sagtmodig ridende på et æsel

Det var en strategi, selvfølgelig. Og den virker efter planen her.

Sagtmodig er ikke altid den rigtige strategi at vælge, hvis man vil opnå noget bestemt.

Nogle synes, at kirken har valgt en helt forfejlet sagtmodig strategi i forhold til at presse på for at få lov at holde rigtige gudstjenester og i øvrigt være kirke igen. Det synes jeg også. Det har anfægtet mig, hver gang jeg har hørt efterskolelærere, pædagoger, sangere, fodboldtrænere, teaterdirektører og musikfestival arrangører og mange mange andre udtrykke utålmodighed og utilfredshed med ikke at kunne få lov at gøre “det vi brænder for”, og som er vigtigt for mennesker. Altså liv og fællesskab, sang og ånd og den slags.

Utålmodigheden efter at få lov til at gøre det vi står for, det vi synes er vigtigt, de vi “vi brænder for” har ikke lydt højt nok fra Folkekirken.

Og jeg skammer mig faktisk over, at jeg ikke selv har råbt højere. Biskopperne skulle have gjort det, synes nogle. Det synes jeg også, men kirken er jo ikke kun biskopperne. Det er jo også dig og mig. Og vi er jo nødt til at spørge os selv og hinanden, om vi med vores tavshed har været med til at skubbe folkekirken endnu længere ud af folks bevidsthed end den var. Den store genåbningsplan som alle partier undtaget ét var enige om, nævner ikke kirken med ét ord

Sagtmodighed er virkelig ikke en god politisk strategi i en situation, hvor den der råber højst vinder.

Sagtmodighed er heller ikke en efterstræbelsesværdig kristen dyd - sagtmodig som i dén der er stilfærdig, ikke svarer igen over for uret eller beskyldninger. Tværtimod. Uretten skal vi tale højt om, protestere imod.

Ligesom vi skal tale højt om lyset i verden, om den guddomlige indtræden i verden og hvad den betyder “fremstrakte arme, som tager imod mig. Gode ord, der vil have mig med, ikke vil undvære mig; en kraftkilde, som ene og alene vil mig det godt. Hvor i verden ser man ellers det?” Amen.

Eller med Paulus ord i den epistel, vi ikke hører i dag.

“I skal have den samme indstilling, som Kristus havde:

Han så ud som Gud.

Han var ligesom Gud,
og det havde han ret til.

Men han gav afkald på sin ret
og valgte at se ud som en slave.

Han blev ligesom et menneske
og lignede os.

Han ydmygede sig
og rettede sig efter Gud,
selvom det betød, han skulle dø”– dø på korset.

Derfor ophøjede Gud ham
og gav ham

navnet over alle navne.

Alle skal falde på knæ for ham
både i himlen og på jorden og under jorden.

De siger: »Jesus Kristus er vores herre«,
og sådan hylder de Gud.”

“I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus, han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydig indtil døden, ja, døden på et kors. Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over

alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.” [Filipperbrevet 2,5-11](#),